

— Води ме на гроба, кждето почива старата Кадовица !

Изправи се турчинътъ предъ дървената кукла на отколе погребаната старица и махна съ ржка на Деча: иди си. Отъ едно кандило запали восъчната свѣщъ и я забодѣ до кръста. Падна на колѣне.

— Майко ! .. — продума той съ задавенъ гласъ.

Дѣсницата му стисна една бучка прѣстъ. Главата му клюмна. Свѣщъта слѣзе надолу. Изгорѣ. Тамъ, кждето бѣше забодена — земята почернѣ...

Рифатъ паша стана. Очитѣ му бѣха бистри и зарвени. Въ кжщи, преди да потегли, даде на Деча две жълтици.

— Въ новата черква Света Богородица, която дигатъ сега майсторитѣ, единиятъ стълбъ ще бжде отъ мене — за душата на старата Кадовица.

